

hvilken Mening man end privat kan have om de Mænds personlige Værd eller Uværd, som gjøre sig skyldige i politiske Forbrydelser, maa man fra Statens Side opstille og fastholde, at disse Forbrydelser ere de groveste, hvori Noget kan gjøre sig skyldig, og naar jeg mener, at her er god Grund til at forbinde livsvarigt Strafabreide med Livsstraf, er det altsaa ikke af denne Grund, men min Opfattelse heraf er støttet paa, at de Paragrapher, de Begrebsbestemmelser om Forbrydelser, hvorom her er Tale, omfatte og maa omfatte saa mange Arter af Handlinger, maa omfatte ikke blot Hovedmanden, ikke blot den fuldbyrdede og den væsentligste Forbrydelse, men ogsaa den mindre Deeltagelse, ogsaa et fjernere Forsøg paa Forbrydelse. Naar man altsaa opstiller en Straf, der ubetinget skal komme til Anvendelse for den, der forseer sig i disse Forhold, vil Resultatet deraf blive, at man ikke vil have tilstrækkelig Leilighed til at afmaale Straffens Strengthed efter Forbrydelsens Storhed; man vil kun have een og samme Straf for den mere og den mindre Straffskyldige, hvilket ikke kan være rigtigt. Jeg vil særligt anvende dette med Hensyn til et Forslag, der i saa Henseende er stillet ikke blot af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), men ogsaa af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe) tilligemed to andre Medlemmer. Jeg har ikke Noget imod, at man for sig selv omtaler, eller stiller i Spidsen for Bestemmelserne i Capitlet om Angreb paa Statsforfatningen de Handlinger, der gaae ud paa at berøve Kongen Friheden eller Thronen; jeg finder, at dette kan være ganske i sin Orden; thi det er jo saa, som udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, at det saa at sige er Spidsen af Angreb paa eller Forbrydelse imod Statsforfatningen at forgribe sig paa Statens og Statsforfatningens oplyste Repræsentant; men derimod er jeg ved nærmere Overveielse kommen til at erkjende, at det neppe vil være rigtigt her at opstille Livsstraf som den ene absolute Straf, der slet ikke tilstedes nogen anden ved sin Side. Det vil nemlig sees ved at kaste Blik paa det første Stykke af Forslaget under Nr. 65, at den der

omhandlede Forbrydelse ikke blot omfatter de Handlinger, der umiddelbart eller ligefrem ere rettede mod Kongens Liv eller Frihed; men tillige enhver Handling, der overhovedet sigter til at berøve ham Livet, Friheden eller Thronen, og naar man fremdeles vil lægge Mærke til, hvorledes det andet Stykke i Udkastets § 85 er affattet, idet det kun handler om Deeltagelse i Oprør eller Bold af den omhandlede Veskaffenhed, vil man dog maaskee komme til det Resultat, at efter de ærede Medlemmers Forslag under Nr. 65 vil ikke blot Hovedmanden, men enhver Deeltager ubetinget blive straffet paa Livet, saaledes at enhver Virksomhed, der endog meget fjernt sigter til det Maal at berøve Kongen Friheden, Enhver, som paa en nok saa underordnet Maade har deeltaget i et saadant Forsøg, ubetinget skal belægges med Livsstraf. Fra et criminalistisk Standpunkt kan jeg ikke finde dette forsvarligt, og det forekommer mig, at det er en Fordeel ved den Straffebestemmelse, som er vedtagen i Landstinget, at der er Mulighed for at gjøre Forskjel paa det mere eller mindre Forbryderiske, der dog uimodsigeligt er tilstede for Hovedmandens og den blot underordnede Deeltagers Vedkommende, for den, som har fuldført sin Gjerning eller i alt Fald gjort et meget nært Attentat derpaa, og den, som kun har gjort et fjernt Forsøg paa en Forbrydelse. Det forekommer mig, criminalistisk talt, at være besynderligt, at den, der laaner en Anden Penge til derfor at kjøbe den Gift, som denne Anden tænker paa at tilberede for dermed i sin Tid at rhyde Kongen afveien, skal straffes med samme Straf som den, der virkelig forgiver Kongen. Jeg vilde have ønsket, at der havde været Leilighed til ved Underændringsforslag at gjøre mig det muligt at stemme for de ærede Medlemmers Forslag under Nr. 65, der gaaer ud paa at stille Angreb paa Kongens Liv, Frihed eller Throne som et særligt Punkt for sig; men som det nu er, kan jeg for mit Vedkommende ikke stemme for det, medens jeg erkjender, at det Resultat, hvortil man i den Henseende er kommen i Landstinget, er at foretrække for, hvad der er kommet fra Commissionens Haand. — Der er endnu nogle Forslag, om hvilke jeg maa tillade mig at høre et